

majd eljön érted a perzsa úr
s álmodban végre eltűnünk innét
eltűnünk hogy úgy szerethessünk
ahogy a növények szeretnek

RÓMAI TÁJKÉP

„A rómaiak annyira szerették a természetet, hogy még lakásuk falait is gyönyörű tájképekkel díszítették.”
(Ted Grove: *The Roman Empire*)

Először voltam itt, s mint érkezőt az aktivisták fogadtak. Az aktivista szó pont olyan ronda, mint egy igazi aktivista. Alaposan megrázták a kezem, a nők is, hogy lássam rajtuk, ők férfiak (vagy mik). Éppen akkor érkeztem Itáliából, középkori csengettyűs ruhát viseltem, s így minden kézfogás olyan volt, mintha kiráznának egy karácsonyfát az erkélyen. Te vagy két lépéssel a hátam mögött álltál, s kuncogtál látva a kellemetlen szituációt, majd gyorsan elrohantál arra, amerre korábban az utca volt, most meg a halványlilarúzs-bolt áll. Késő este lett, mire hazavackolódtunk, én tök vörös voltam, mint a fürdőzők, te pedig tök lila, mint a lilára festett fürdőzők.

A fürdőzők a parton feküdtek, aztán berohantak a vízbe. Úgy csillogott a bőrük, mint a közeledő cápaké. Ott a vízparton annyira elbáméskodtunk, hogy még a jégkrém is a kezünkre csorgott. Közben persze tél lett és befagy a seggünk, ha kimegyünk a lakásból.

Inkább ki se mentünk. Órákon át bámultuk az ablakból a hentest. Egy vékony fehér köpeny volt rajta, de nem féltünk, hogy megfázik, mert folyamatosan ömlött rá a langyos vér. No mindegy itt az este. Takarj be, holnap újra felkelünk.

Tavasza ébredtünk. A fák zöld ruhába öltöztek. Ettől a naptól kezdve olyan nyugodtak lettünk, mint egy doboz szedukszen, mert a zöld szín nyugtatja az idegeket. Írásban sokkal gyorsabban telnek az évszakok, mint valóságban. Ez is mutatja, hogy az írás nem azonosítható a valósággal. Még mindig tavasz van. Sok minden eszünkbe jut a tavaszi tájról. Például, hogy ez a föld itt nem a miénk, hanem egy már régen kihalt népé. Az, hogy az erdőt a fák-húvös-zárdájának nevezük, tőlük ered. Egyesek azt is tudni vélik, hogy e nép utolsó generációja nem halt ki, hanem beköltözött pillantásainkba. Ha alaposan megfigyeljük mikor két ittlakos egymásra pillant, a találkozó szemek öblében apró, pici alakokat láthatunk, akik különös nyelvükön másodperces monológokat hadarnak egymásnak.

Hu, már annyi minden történt, hogy nem tudtam férfi maradni, inkább nő lettem. A szoba egyik sarkába vonultam, kikaptam a szemeimet és elkezdtem újracsiszolni, hogy ne csak egy napot lássak, hanem legalább háromszázhatvanötöt. Hajnalodott, mikor elkészültem. A zörgéstől, szöszmötöléstől felébredtél, rám néztél: Úr isten! te kifestetted magad? Nem szóltam semmit, mert belőled is annyit láttam, hogy nem tudtam merre forduljak a válasszal. Közben az ablak és a fa között leesett valami. Persze, mi nem hallottuk, mert vakok is voltunk, meg süketek. Lehet, hogy egy atombomba volt, vagy egy hidrogén.

Itt az ősz. Ez a mostani nem is hasonlít a korábbiakra. Ki se megyünk a szobánkból. Itthon kapjuk meg az influenzát, meg a náthát. Még tavaly behűtöttünk pár őszi vírust. A sok prüszköléstől olyan a szoba, mintha permeteznének. Őszi zápor. A lassan felgyülemelő vízben megindult a vízinövényzet burjánzása, a halak és békák növekedése. A szárazföldi lények az asztal lapjára menekültek. Utolsóként mi is fölkapaszkodtunk. Ott gubbasztottunk a kerek asztal szélén, s mint a hajótörött matrózok szomorúan szemléltük a szobát, majd kezünkkel búcsút intettünk: sziasztok, helló, báj-báj.